

Když pak přišli domů, panu Bobrovi se chtělo spát, a tak mu kočička položila polštář blízko kamen, aby mu bylo teplíčko; tam se pěkně uvelebil a usnul jako miminko.

A pejsek s kočičkou se pustili do vaření. Museli se však nejprve podívat do té své staré knihy, aby se dozvěděli, jak se taková vánoční večeře vůbec dělá. No a když už to měli nastudováno, dali se do práce. Vy si třeba myslíte, děti, že taková vánoční večeře přece není žádná věda; já vím, ona vám ji vaří maminka nebo tatínek; ale pejskové a kočičky takové věci neumějí! Však si to zkuste a pomozte mamince při vaření a uvidíte, že to tak lehké není!

Ale náš pejsek s kočičkou jsou šikovní, a tak jim šla práce pěkně od ruky. Kočička vařila rybí polévku a pejsek obaloval řízky z kapříka. A když ty řízky začali smažit, celým domečkem se linula nádherná vůně!

A ta vůně vám byla tak silná, že probudila i pana Bobra. „To je mi ale krásné probuzení,“ pochvaloval si a zakručelo mu v bříšku. „Á, pan bříško se nám hlásí; nejvyšší čas ho nakrmit!“

Pejsek s kočičkou právě chystali na stůl, a tak jim pan Bobr pomohl nosit talíře a taky příbory; pak si sedl na svůj stoleček a trpělivě čekal, až kočička přinese polévku.

I pejsek vypadal velmi hladově, neboť mu z huby tekly sliny a kočička ho za to pokárala, že to se nedělá, že se musí chovat jako lidé a lidé přece nic takového nedělají, a řekla mu, aby si tu loužičku na stole utřel, a raději už přinesla tu polévku.

To vám byla dobrota! No co vám mám povídat. Polévku vylízali až do dna; a řízky? Po těch se jen zaprášilo!

Pak si společně přitukli teplým čajem.

„Na zdraví!“ volají a spokojeně si hladí napapaná bříška.

„Děkuji, tuze mi u vás chutnalo,“ poděkoval dojatý pan Bobr.

Po dobrém jídle si pěkně sedli ke stromečku a povídali si o tom, co veselého spolu zažili a jak se jim ty Vánoce krásně vydařily.

„Jak se vám u nás líbilo, pane Bobr?“ ptá se kočička.

„Musím přiznat,“ povídá pan Bobr, „že i když jsem byl s vámi mnohokrát v ohrožení života, líbilo se mi s vámi moc. Ono to vypadá, že jsem jen starý mručoun, který je rád sám, ale ve skutečnosti mám rád, když se kolem mě pořád něco děje.“

„Tak to k nám musíte přijít častěji,“ řekl pejsek, „u nás se totiž pořád něco děje!“

„Přijdu zas, přijdu rád!“ volá pan Bobr.

A pak si povídali a těšili se na další dobrodružství, která je ještě čekají, a byli by si snad povídali celou noc, kdyby na ně nepřišlo spaní, a tak tam usnuli a spali sladce až do rána.